

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: J. H., IČO XXX
místem podnikání XXX
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Janáčem
sídlem Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2017 č. j. MF-39134/2016/16-2005,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž Ministerstvo financí (dále též „žalovaný“) potvrdilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 11. 10. 2016 č. j. MHMP 1789831/2016. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným, že dne 21. 6. 2015 v 0:44 hodin až 0:49 hodin jako řidič taxislužby nedodržel úředně stanovenou cenu a za poskytnutí taxislužby vozidlem Škoda Superb SPZ XXX na trase ul. Karoliny Světlé a Smetanovo nábřeží, Praha 1, do ul. Dlouhá a V Kolkovně, Praha 1 (vzdálenost 1,1 km), účtoval částku 600 Kč, ačkoli podle § 5 odst. 2 zákona o cenách a nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*Nařízení*“), byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 83 Kč při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 minutu 6 Kč; dopustil se tím správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o cenách*“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách s náhradou nákladů řízení.
2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.

3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že v dané věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a věc byla nesprávně posouzena. Nebylo prokázáno, že by žalobce poskytl přepravu čtyřem figurantům - zaměstnancům prvostupňového orgánu v ceně 600 Kč od Smetanova nábřeží k baru James Dean do ulice V Kolkovně. Žalobce totiž předmětnou přepravu neposkytl, vozidlo v předmětné době zapůjčil známému a sám jej neřídil, což by doložil záznam městského kamerového systému, který navrhl žalobce k důkazu, k čemuž prvostupňový orgán zůstal nečinným. Prvostupňový orgán pouze na základě údajů o SPZ vozidla, jímž byla přeprava poskytnuta, dovodil, že předmětnou přepravu poskytl žalobce, který po přepravě nebyl jako řidič ihned identifikován, nýbrž až s časovým odstupem, a bez přizvání figurantů k identifikaci. Ke ztotožnění žalobce jako řidiče nedošlo ani výsledky kontrolních pracovníků Ing. O. N. a Mgr. L. F. Jejich tvrzení, že v osobě řidiče poznali žalobce, považuje žalobce za pochybná. Identifikace osoby řidiče v noci za skly vozidla je objektivně velmi obtížná, navíc za situace, kdy se vozidlo pohybuje. Žalovaný se s rozpory v jejich výpovědích nezabýval. Jejich tvrzení, že žalobce znají z předchozí kontrolní činnosti, nezakládají důvěryhodnost svědeckých výpovědí. Prvostupňový orgán přitom nevyhověl návrhu žalobce na doplnění spisu o seznam kontrolních protokolů o kontrolách žalobce provedených těmito kontrolními pracovníky. Naopak podle výpovědi svědka P. D. v době, kdy měla být přeprava poskytnuta, se žalobce nacházel bez vozidla v ulici Karoliny Světlé. Žalobce proto přepravu nemohl poskytnout. S ohledem na časový odstup výpovědi jmenovaného svědka žalobce nepovažuje za významné, že svědek uvedl, že se vše odehrálo v červenci. Podle žalobce je výpověď svědka D. věrohodná, neboť množství alkoholu, které svědek vypil, nemohlo ovlivnit jeho jednání natolik, aby bylo možné o pravdivosti výpovědi pochybovat.
4. Ke ztotožnění žalobce jako řidiče, který poskytl předmětnou přepravu, nedošlo ani na základě výsledku figurantů, s nimiž měla být přeprava uskutečněna. Dne 27. 9. 2016 při jejich výsleších jako svědků, které byly de facto pokusem o rekognici ke ztotožnění řidiče vozidla, prvostupňový orgán na úvod nepožádal svědky o popis řidiče, který měl být předmětem ztotožnění. Na monitoru počítače svědkům předložil scan průkazu žalobce řidiče taxislužby s jeho fotografií, prvním ze svědků s nezakrytými identifikačními údaji, tj. jménem a příjmením, a svědků se dotázal, zda je na fotografii řidič či nikoliv. Výpovědi svědků nebyly jednoznačné, žalobce poukazuje na to, že žádný ze svědků žalobce nezná, nikdy s ním do kontaktu nepřišel, od kontrolní přepravy do rekognice uplynul více než rok, a svědci provádějí několik přeprav do měsíce, samotná přeprava trvala pouze několik minut, vše se odehrálo v nočních hodinách za snížené viditelnosti, svědci neviděli řidiče do obličeje. Z uvedeného není pravděpodobné, že by kterýkoli ze svědků mohl věrohodně poznat žalobce jako řidiče vozidla. Dále žalobce namítá, že ve výpovědích jednotlivých figurantů jsou rozpory. Nikdo nebyl schopen uvést, kdo z nich řidiči platil a jakými bankovkami. Tato skutečnost proto vylučuje jednoznačný závěr, že částka 600 Kč byla řidiči skutečně uhrazena. Prvostupňový orgán neprovedl žalobcem navrhovaný výslech figurantky N. M. z kontrolního protokolu, ani strážníků Městské policie asistujících u kontroly, za účelem odstranění rozporů ve výpovědích. Kromě toho ke komunikaci při přepravě docházelo v anglickém jazyce, mezi cestujícími a řidičem mohlo dojít i k nedorozumění ohledně požadované částky, neboť není zřejmé, jaké jsou jazykové znalosti řidiče i figurantů. Žalobce nepovažuje za příléhavý odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005 č. j. 2 Afs 104/2005-81 a uvádí, že všichni figuranti jsou zaměstnanci prvostupňového orgánu, předmětem jejich činnosti je provádění kontrolních jízd, jsou nepřímo hmotně zainteresováni na výsledku řízení, nejsou nezávislí

a objektivní, jejich výpovědi mají jen omezenou vypovídací hodnotu. Prvostupňový orgán ani nereagoval na procesní návrhy žalobce, nedoložil údaje o způsobu výkonu činnosti figurantů, o průměrném počtu přeprav, apod.

5. Žalobce rovněž namítá, že záznam o přepravě č. 1300 se nevztahuje k předmětné přepravě, nýbrž k přepravě, kterou žalobce provedl před započítáním kontroly, mezi jízdami byly provedeny další dvě přepravy. Závěry žalovaného považuje žalobce za vnitřně rozporné, jelikož údaje o čase přepravy a rychlosti přepravy uvedené na záznamu o přepravě č. 1300 žalovaný má za zjevně nesprávné, současně však tvrdí, že všechny uvedené hodnoty odpovídají reálné přepravě. Žalobce též namítá rozpor rozhodnutí prvostupňového orgánu s protokolem ze dne 14. 9. 2015 č. C/20150621/1/Ne (dále též „*protokol o kontrole*“), z něhož není patrné, že by kontrolní orgán vyzval žalobce k předložení příslušného záznamu o přepravě, či dokladu o poskytnuté přepravě do cílového místa. V protokolu o kontrole je pouze uvedeno, že žalobce předložil kontrolnímu orgánu tři záznamy o poskytnuté přepravě ze dne 21. 6. 2015 od 0:00 hodin do 1:20 hodin
6. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce tvrdí, že provedením výsledku kontrolního pracovníka Ing. O. N. došlo k obcházení zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „*kontrolní řád*“), neboť jmenovaný kontrolu sám prováděl a veškeré skutečnosti, které kontrolou zjistil, měl uvést do kontrolního protokolu. Protokol o kontrole byl svědeckou výpovědí jmenovaného nepřipustně rozšiřován.
7. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s prvostupňovým orgánem, který doklad o pracovní neschopnosti žalobce ze dne 27. 9. 2016 zpochybnil. V podání ze dne 29. 9. 2016 právní zástupce žalobce doložil prvostupňovému orgánu pracovní neschopnost žalobce ze dne 27. 9. 2016, že uvedeného dne byl žalobce ošetřen pro zdravotní problémy, proto se nemohl dostavit tento den k ústnímu jednání. Okolnost, že se v potvrzení neuvádí, že jde o pracovní neschopnost, jak namítnul správní orgán, je zcela irelevantní, neboť žalobce je osobou samostatně výdělečně činnou, není zaměstnán v pracovním poměru, lékařská zpráva nemusí mít proto náležitosti podle zákoníku práce a souvisejících předpisů.
8. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítá, že prvostupňový orgán s ním současně vedl další správní řízení pod sp. zn. S-MHMP 1135020/2015 ODA-TAX, zahájené na základě výsledku totožné kontroly podle protokolu o kontrole, ve kterém mu uložil pokutu ve výši 70 000 Kč za jednání spočívající v nezaznamenání skutečného průběhu přepravy do taxametru MPT-3CL/EU. Udělení pokuty jak za předražení, tak za nesoulad částky s údaji na záznamu o přepravě je podle žalobce nepřipustnou duplicitní sankcí, jelikož jednání spočívající v předražení musí být neuvedením skutečné výše částky do záznamu o přepravě fakticky konzumováno.
9. *V pátém žalobním bodu* žalobce brojí proti výši uložení pokuty, neboť je pro něj likvidační. Příjem a majetkové poměry žalobce nedovolují takto vysokou pokutu uhradit, navíc v situaci, kdy správní orgán udělil žalobci duplicitní pokutu v současně vedeném samostatném správním řízení, jehož předmět je totožný. Žalobce by byl nucen prodat své vozidlo, se kterým vykonává taxislužbu, což by pro něj znamenalo ztrátu příjmu, s negativními důsledky pro celou jeho rodinu, zejména pak pro nezletilou dceru, nar. X.
10. *V šestém žalobním bodu*, žalobce namítá, že se žalovaný řádně nezabýval jednotlivými námitkami žalobce uplatněnými v průběhu správního řízení.

11. Žalobce navrhl, aby soud v případě, že se neztotožní s jeho žalobou, využil moderačního oprávnění podle § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), a upustil od uložení pokuty, popř. pokutu snížil.
12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Podle žalovaného z výpovědí svědků ze dne 27. 9. 2016 vyplývá, že spornou přepravu poskytl žalobce. Dne 27. 9. 2016 bylo slyšeno pět svědků, tři z nich osobu žalobce poznali. Ze svědecké výpovědi P. D. nelze dovodit, že žalobce přepravu cestujících dne 21. 6. 2015 neprovedl. Žalovaný upozornil, že ani po opakované výzvě zástupce žalobce nesdělil správnímu orgánu identifikační údaje osoby, které žalobce měl předmětný den zapůjčit vozidlo. Žalovaný nečiní sporným, že ke kontrole žalobce došlo s časovým odstupem. Tuto skutečnost však nepovažuje za relevantní, neboť nemá podstatný vliv na prokázání deliktního jednání žalobce. Figuranti nemají povinnost si od řidiče po skončení jízdy vyžádat stvrzenku, mohlo by to být řidiči podezřelé, existovalo by tak riziko zmaření kontroly. Nesrovnalosti ve výpovědích svědků považuje žalovaný za nepodstatné. Rozdílnost ve výpovědích vyplývá z časového odstupu mezi poskytnutou přepravou a výslechy. V zásadních skutečnostech se svědci nerozcházejí, proto nebylo nutné provést výslech N. M., čtvrté figurantky účastníci se přepravy. Za nadbytečný považuje žalovaný i výslech strážníků Městské policie přítomných u kontroly žalobce, neboť nebyli přítomni samotné kontrolované přepravě, k jejímu průběhu by nemohli poskytnout žádné informace. K navrhovanému důkazu kamerovými záznamy žalovaný uvedl, že vzhledem k nastaveným technickým parametrům nebyly předmětné záznamy již archivovány. Rekognice dne 27. 9. 2016 proběhla zcela transparentním způsobem a v souladu s právními předpisy. Tvzení žalobce o hmotné zainteresovanosti figurantů na výsledku řízení nejsou podle žalovaného ničím podložena a okolnost, že figuranti byli v pracovním poměru k prvostupňovému orgánu, nemá v daném případě význam. Na podporu uvedeného žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016 č. j. 3 A 102/2014-63. Žalovaný dále uvedl, že fotokopii lékařské zprávy přiložené k přípisu ze dne 29. 9. 2016 nelze považovat za doklad o pracovní neschopnosti a skutečnost, že byl žalobce ošetřen pro zdravotní potíže, nelze považovat za důvod řádné omluvy z procesního úkonu. Výslechu svědků se zúčastnil žalobcův zástupce. Předmětem správního řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí, je překročení úředně stanovené maximální ceny v taxislužbě. Jakékoli jiné správní řízení s žalobcem pro porušení jiných právních předpisů, byť souběžně vedené správním orgánem, je pro toto řízení irelevantní. Podle žalovaného není pokuta ve výši 80 000 Kč nepřiměřeným trestem, a není pro žalobce likvidační. Přiměřenost výše pokuty správní orgán ve svém rozhodnutí podrobně odůvodnil s odvoláním na příslušnou judikaturu, konkrétně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č. j. 3 As 25/2011-68, a ze dne 19. 12. 2013 č. j. 6 As 64/2013-66.
13. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, jelikož s takovým vyřízením věci žalovaný výslovně souhlasil (na č. 1. 32 soudního spisu) a žalobce se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), souhlasil proto konkludentně.
14. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

15. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách *právníká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.*
16. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách *za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).*
17. Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách *úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.*
18. Podle § 1 Nařízení *tímto nařízením se stanoví maximální ceny osobní taxislužby.*
19. Ustanovení § 2 Nařízení stanovuje výše maximálních cen: *jednorázová sazba 40,- Kč/jízda, čekání 6,- Kč/min, jízda na území hlavního města Prahy 28,- Kč/km.*
20. Podle § 3 odst. 1 Nařízení *maximální ceny platí pro výkon taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Podle odst. 2 tohoto ustanovení cena za jednorázovou sazbu je účtována při započetí jízdy (zakázky). Zahrnuje úhradu za pronajmutí vozidla, za pomoc při nástupu a výstupu zákazníka, za uložení a vyložení zavazadel, za vystavení dokladu o zaplacení jízdného a za podání informací, týkající se například trasy jízdy. Podle odst. 3 tohoto ustanovení čekáním se rozumí jednak provozní čekání (cena je automaticky účtována při stání na křižovatce nebo při pomalé jízdě v hustém provozu), jednak čekání na přání zákazníka. Čekání v důsledku poruchy vozidla nebo zaviněné řidičem nesmí být zákazníkovi účtováno, a to ani při dokončení jízdy náhradním vozidlem. Podle odst. 4 tohoto ustanovení jízdou na území hlavního města Prahy se rozumí pohyb vozidla taxislužby po pozemní komunikaci na území hlavního města Prahy. Podle odst. 5 tohoto ustanovení maximálními cenami se rozumí ceny včetně daně z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu.*
21. Soud shledal, že žaloba není důvodná.
22. Předně se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, která je žalobcem namítána *v šestém žalobním bodu. Žalobce napříč žalobní argumentací namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami. Pokud by byl tento žalobní bod důvodný, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.*
23. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-

29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22).

24. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
25. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
26. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
27. Ani tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která je namítána v šestém žalobním bodu, jež má spočívat ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, soudem zjištěna nebyla. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav včetně právního řešení dané věci, přičemž se dostatečně vypořádal s odvolací argumentací. Soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu příležitostně uvádí Ústavní soud „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený

argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013 č. j. 1 As 17/201-50, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014- 108). Stejně závěry se pak vztahují i k rozhodování odvolacího správního orgánu. Soud tudíž v intencích ustálené rozhodovací praxe správních soudů uvádí, že žalovaný nemusel reagovat na každý dílčí argument žalobce, přesto námitky řádně vypořádal.

28. Soud s ohledem na právě uvedené shledal, že se žalovaný vypořádal s odvolací argumentací zcela dostatečně. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“). Totéž pak lze vztáhnout na rozhodnutí prvostupňového orgánu. Námitky šestého žalobního bodu nejsou důvodné.
29. *K prvnímu žalobnímu bodu* soud úvodem připomíná, že nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě, nýbrž je podstatné, aby se vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako s celkem.
30. Podstatou sporu mezi účastníky je průběh skutkového děje.
31. Žalobce tvrdí, že předmětného dne provedl v čase od 0:03 hod. do 0:07 hod. přepravu do ulice Dlouhá, ale nikoli k baru James Dean, za přepravu požadoval a obdržel 82 Kč, o čemž svědčí stvrzenka č. 1300. Nejednalo se o přepravu popisovanou figuranty, za kterou mělo být účtováno 600 Kč. V době od 0:20 hod. do 0:54 hod. žalobce půjčil vozidlo známému. Následně poskytl dvě přepravy, a to od 0:57 hod. do 01:03 hod. a od 1:10 hod. do 1:16 hod.
32. Podle správního spisu podle čtyř oznámení o poskytnuté přepravě sepsaných dne 21. 6. 2015 čtyřmi figuranty, zaměstnanci prvostupňového orgánu (F. H., K. N., O. T. a N. M.) žalobce coby řidič taxislužby vezl jmenované v čase od 0:44 hodin do 0:49 hodin vozidlem Škoda Superb stříbrné barvy SPZ XXX z křižovatky ulice Karoliny Světlé (Karlovy lázně) a Smetanovo nábřeží, Praha 1, do křižovatky ulice Dlouhá a V Kolkovně, Praha 1, k baru James Dean v ulici Dlouhá (přes ulice Smetanovo nábřeží, Křižovnická, Platnéřská, Jáchymova, Pařížská, Dlouhá), Cenu jízdy ve výši 600 Kč sdělil řidič předem. V průběhu jízdy ukazoval taxametr pouze „č. 1“. Komunikace během jízdy probíhala v anglickém jazyce.
33. Podle protokolu o kontrole sepsaného kontrolním pracovníkem Ing. O. N., byla dne 21. 6. 2015 v 01:20 hodin v místě ul. Karoliny Světlé X Smetanovo nábřeží, Praha 1, zahájena kontrola předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu. Kontrolovanou osobou byl žalobce jako řidič vozidla Škoda Superb, šedé - metal barvy, SPZ XXX. Kontrolovanou přepravou byla přeprava poskytnuta dne 21. 6. 2015 v čase 0:44 hodin až 0:49 hodin (podle taxametru v čase 0:03hod. až 0:51hod.) formou taxislužby shora jmenovaným čtyřem figurantům na výše uvedené trase. Skutečná doba jízdy činila 5 minut a doba čekání 2 minuty. Požadovaná částka 600 Kč převyšovala maximální cenu 83 Kč podle cenové regulace hlavního města Prahy o 517 Kč, čímž byl porušen § 5 odst. 2 zákona o cenách. V kontrolním zjištění je uvedeno, že „*Kontrolou, která byla započata na podkladě kontrolované přepravy z ul. Karoliny Světlé, Praha 1 do ul. Dlouhá k baru James Dean dne 21.6.2015 bylo zjištěno, že řidič - dopravce J. H. poškodil cestující na ceně jízdného, když ještě před započatím přepravy požadoval jako*

úhradu ceny jízdného částku 600 Kč, i když mohl požadovat podle Nařízení č. 20/2006 Sb. HMP maximálně 83 Kč. Požadovanou částku ve výši 600 Kč po provedení přepravy v cílovém místě od cestujících přijal.“ Na třetí straně protokolu je uvedeno kontrolní zjištění: „Kontrolou zahájenou dne 21.6.2015 v Praze 1, křižovatka ul. Karoliny Světlé a Smetanova nábreží, bylo zjištěno, že řidič a dopravce v jedné osobě J. H. při kontrolované přepravě z výchozího místa ul. Karoliny Světlé x Smetanova nábreží do cílového místa k baru James Dean v ul. Dlouhá, řádně nezaznamenal její průběh, když za přepravu požadoval a přijal částku 600 Kč, i když v záznamu o přepravě č. 1300 je uvedena a za tuto přepravu částka 82 Kč, rovněž nebyly zaznamenány skutečné údaje o čase přepravy. Dále bylo v době zahájení kontroly zjištěno, že v taxamtru nejsou správně nastaveny údaj o čase, kdy se čas v taxamtru od reálného liší o cca - 10 min. V rámci úkonů prováděných při kontrole byl dopravce J. H. vyzván v souladu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu k součinnosti, tato výzva byla dopravcem splněna.“ Citovaný protokol byl žalobci doručen dne 18. 9. 2015.

34. Podle protokolů o výsleších svědků O. T., F. H. a K. N. ze dne 11. 7. 2016 se údaje podle jejich *oznámení o poskytnuté přepravě* shodují ke způsobu provedení přepravy, žádosti řidiče o zaplacení částky 600 Kč za uskutečněnou přepravu i skutečnosti, že na taxamtru po celou dobu přepravy svítila číslice „1“. Výpovědi se rozcházejí co do konkretizace místa, kde došlo k vystoupení z vozidla, vždy se však jednalo o lokalitu související s požadovaným cílem cesty. Podle protokolu o výsledku svědka kontrolního pracovníka Mgr. L. F. ze dne 27. 9. 2016 vyplývá, že jmenovaný dne 21. 6. 2015 čekal v místě dojezdu, v okolí baru James Dean, kam předmětné vozidlo přijelo pár minut poté, co dostali od figurantů informaci, že nastoupili do vozidla. Když vozidlo přijíždělo, v řidiči poznal žalobce. Poté, co figuranti vystoupili z vozidla, řidič odjel. Ke kontrole došlo následně. Obdobně vypověděl téhož dne svědek Ing. O. N. Z podnětu žalobce byl dne 27. 9. 2016 slyšen jako svědek P. D., který uvedl, že žalobce potkal vlani v létě (v r. 2015) v červenci o víkendu v sobotu, blíže si nepamatuje, kolem 0:45 hodin uprostřed ulice Karoliny Světlé. Svědek chtěl, aby ho žalobce, který na ulici jedl, odvezl, protože si předtím dal dvě piva a dva panáky, žalobce mu odpověděl, že nemůže, protože někomu půjčil auto.
35. Soud dospěl k závěru, že dokazování provedené správními orgány, vedlo podle § 3 správního řádu, ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Všechna čtyři oznámení o poskytnuté přepravě, protokol o kontrole i svědci shodně identifikovali předmětné vozidlo (Škoda Superb, šedé barvy, SPZ XXX), trasu i čas přepravy, stejně tak i žalobce jako řidiče taxislužby. Současně bylo prostřednictvím výše uvedených důkazů prokázáno, že byla za poskytnutou přepravu požadována částka 600 Kč, kterou figuranti zaplatili, což přesahuje maximální cenu stanovenou Nařízením.
36. Soud má za to, že ve správním řízení byly prokázány všechny znaky skutkové podstaty správní deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Vycházel přitom zejména z judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu, podle kterých *„efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“* (viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 2. 11. 2005 č. j. 2 Afs 104/2005-81). Soud v nyní projednávaném případě ve světle žalobních námitek, jimiž je vázán, ze správního či soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění správních orgánů postavená na výše rekapitulovaných důkazech.

37. Tvrzení žalobce, že přepravu neposkytl, a vozidlo v předmětnou dobu půjčil známému, nemůže s ohledem na výše uvedené prokázané skutečnosti obstát. Žalobce prostřednictvím zástupce byl ze strany prvostupňového orgánu opakovaně vyzýván (dne 20. 7. 2016 podle úředního záznamu č. j. MHMP 1270609/2016, dne 15. 8. 2016 podle úředního záznamu č. j. MHMP 1400753/2016), aby doložil, komu konkrétnímu v kontrolní době zapůjčil vozidlo taxi, aby takovou osobu mohl prvostupňový orgán vyslechnout. Na tyto výzvy žalobce však nic nedoložil. Tvrzení žalobce proto zůstalo v rovině nedoloženého sdělení, není proto věrohodné. Svědek P. D., kterého žalobce navrhl, a který byl slyšen dne 27. 9. 2016 za přítomnosti zástupce žalobce, nepotvrdil tvrzení žalobce, neboť uvedl, že žalobce potkal blíže nekonkretizovanou noc v sobotu v červenci 2015, což neodpovídá kontrolované době. Období měsíce „července“ k opakovanému dotazu potvrdil. Výpověď jmenovaného svědka hodnotil prvostupňový orgán v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu i ve vztahu k ostatním výpovědím ostatních vyslechnutých svědků, přičemž vzhledem k neurčitosti vypovězených tvrzení svědkem D., dospěl k závěru, že tento důkaz není s to zpochybnit ani vyvrátit, že žalobce uskutečnil předmětnou přepravu, to vše s přihlédnutím ke skutečnosti, že všichni ostatní svědci vypovídali shodně a jejich hodnověrnost v řízení nebyla nikterak zpochybněna. Na základě takto učiněné výpovědi jmenovaného svědka žalobce ani soud nemůže přisvědčit žalobci, že dne 21. 6. 2015 v nočních hodinách vozidlo jinému krátkodobě zapůjčil. Pokud žalobce namítá, že kontrolní orgán neprovedl kontrolu ihned po uskutečnění přepravy, městský soud uvádí, že takový postup je možný a není v rozporu ani se zákonem, ani se základními zásadami správního řízení a trestání. Oba kontrolní pracovníci shodně uvedli, že kontrolu nebylo možné zahájit okamžitě z důvodu dopravní situace, neboť žalobce z místa odjel.
38. Skutečnost, že žalobce poskytl přepravu, za níž požadoval částku převyšující maximálně stanovenou úřední cenu, byla podle soudu dostatečně prokázána svědeckými výpověďmi shora jmenovaných svědků, kteří průběh přepravy i chování žalobce popsali shodně. Ačkoli mezi výpověďmi jednotlivých svědků jsou jisté nuance, což deklarovaly i správní orgány, ve skutečnostech podstatných pro naplnění skutkové podstaty deliktu se výpovědi svědků shodují. Ostatně s ohledem na běh času by naopak nebylo pro soud věrohodné, pokud by svědci vypovídali detailně a shodně na otázky, na které byli zejména zástupcem žalobce dotazováni. Takové výpovědi by evokovaly předem připravené a domluvené odpovědi. Svědci oproti žalobci mají povinnost vypovídat pravdu a nic nezamlčet, přičemž o takové povinnosti byli předem zpraveni, poučení o tom podepsali s vědomím, že pro případ porušení by mohli být stíháni za přestupek. Na místě přitom žalobce zastoupený zástupcem žádné námitky proti svědeckým výpovědím, jichž se také účastnil, nevzněl. Vzhledem k výše uvedenému je proto nedůvodná žalobcova námitka, že svědeckými výpověďmi nedošlo k prokázání, že přepravu poskytl žalobce, a že správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Pokud důkaz není zpochybněn důkazem jiným, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci. Vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů

provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí zejména ze svědectví figurantů kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010 č. j. 7As 64/2010-70, ze dne 2. 11. 2005 č. j. 2 Afs 104/2005-81). Soud ze správního spisu ověřil, že všechny důkazy svědeckými výpověďmi byly uskutečněny v souladu s platnými procesními předpisy.

39. Žalobcovy námitky ohledně věrohodnosti výpovědí výše jmenovaných svědků se pohybují pouze v obecné rovině. Žalobce ve svých tvrzeních pouze spekuluje, když uvádí, že figuranti jsou zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy a předmětem jejich činnosti je právě provádění kontrolních jízd, tudíž jsou tak nepřímě hmotně zainteresováni na výsledku řízení. Stejně tak jsou obecná tvrzení žalobce, když namítá, že výpovědi kontrolních pracovníků jsou pochybné, neboť identifikace osoby řidiče v noci za skly vozidla je objektivně velmi obtížná, navíc za situace, kdy se vozidlo pohybuje. V žalobcových námitkách není v této souvislosti uvedena žádná konkrétní důkazně podložená výtku, na základě níž by bylo lze mít za to, že uvedené výpovědi svědků byly zkreslené, neúplné či přímo nepravdivé.
40. Opodstatněnou není ani námitka žalobce, že mylná tvrzení kontrolních pracovníků Mgr. F. a Ing. N., že žalobce znají z předchozí kontrolní činnosti, zakládají nedůvěryhodnost těchto svědeckých výpovědí.
41. Neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu doplněním spisu o seznam kontrolních protokolů o kontrolách žalobce provedených těmito kontrolními pracovníky v řízení nepůsobí vady, jak žalobce namítá, když navržený důkaz není pro věc rozhodný, jelikož by tím nebylo nikterak zpochybněno spáchání deliktu žalobcem. Pokud se žalobce domníval, že kontrolní pracovníci mohli být ve věci podjatí, mohl využít svého práva podle § 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu, a podjatost kontrolních pracovníků v rámci kontroly bezprostředně poté namítnout, což neučinil. Taktéž není v řízení nutné provádět důkazy, které by vedly k získání informací o způsobu výkonu činnosti figurantů, o průměrném počtu jimi uskutečněných přeprav, jelikož během řízení bylo prokázáno protokolem o kontrole, že vlastní kontrola započala v 1:20 hod. po době přepravy figurantů, která se uskutečnila v době od 0:44 do 0:49 hod., kdy shora jmenovaní svědci měli v přepravě postavení běžných cestujících, nikoliv osob provádějících kontrolu, a nevystupovali během přepravy jako pověřeni zaměstnanci kontrolního orgánu.
42. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud neprovedly výslech čtvrté figurantky – N. M., neboť z již provedených důkazů byl bezpečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Oznámení o přepravě vyhotovené figurantkou M., respektive údaje v něm uvedené se shodovaly s údaji uvedenými ostatními figuranty. Výslech příslušníků hlídky Městské policie hl. města Prahy soud shledal v dané věci s ohledem na již zjištěné skutečnosti rovněž nadbytečným. K navrhovanému důkazu zajištěním nahrávek z kamerového systému se správní orgán prvního stupně vyjádřil na straně 8 prvostupňového rozhodnutí s tím, že vzhledem k technickým parametrům, které jsou u kamerového systému nastaveny, se nelze k záznamům dostat, neboť tyto nejsou po takovou dobu archivovány. Svůj postup tedy prvostupňový orgán dostatečným způsobem odůvodnil a nezatížil tak své rozhodnutí vadou opomenutého důkazního návrhu, a to ohledně všech navrhovaných důkazů (viz str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí), (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 30. června 2004 sp. zn. IV. ÚS 570/03).

43. Námitku žalobce, že neposkytl přepravu čtyřem figurantům v ceně 600 Kč ze Smetanova nábřeží k baru James Dean do ulice V Kolkově nelze považovat za důvodnou, jelikož na základě shora provedených důkazů bylo prokázáno, že žalobce jako řidič taxi uskutečnil přepravu, za níž požadoval částku vyšší než je úředně stanovená maximální cena. Tento závěr nemůže zpochybnit ani skutečnost, že svědci nebyli schopni při výsleších dne 11. 7. 2016 přesně uvést, který z nich za předmětnou přepravu zaplatil a jakými bankovkami. S ohledem na časový odstup výsledků od provedené přepravy nelze tuto okolnost považovat za způsobitou vyvrátit spáchání protiprávního jednání žalobcem. V podstatných znacích se svědci shodli a jejich výpovědi korespondují s jednotlivými oznámeními o přepravě, která byla vyhotovena ihned po jejím uskutečnění. Relevantní není ani fakt, že komunikace při přepravě byla vedena v anglickém jazyce, podle judikatury Nejvyššího správního soudu právě pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných lze zajistit efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání.
44. Věřehodnosti tvrzení žalobce nezvyšuje námitka, že předložený záznam o přepravě č. 1300 se nevztahuje k předmětné přepravě, nýbrž k jiné, kterou žalobce poskytl dříve před započítáním kontroly, kdy mezi touto přepravou a okamžikem započítání kontroly uskutečnil ještě další dvě přepravy. Na dotčeném záznamu o přepravě uskutečněné z místa ul. Smetanovo nábřeží do ul. Dlouhá je uveden čas zahájení jízdy od 0:09 hod. a ukončení jízdy v 0:51 hod.. Uvedené časové ohraničení nekoresponduje s tvrzením, že žalobce poskytl přepravu do ulice Dlouhá v čase od 0:03 hod. do 0:07 hod. a od 0:20 hod. do 0:54 hod. zapůjčil vozidlo známému. Uvedené je v rozporu s argumentací žalobce, který tvrdí, že v čase od 0:20 hod. do 0:54 hod. půjčil vozidlo známému a obstarával si občerstvení, když současně tvrdí, že ve shodný čas poskytl jinou přepravu podle záznamu o přepravě č. 1300 od 0:09 hod. do v 0:51 hod. Obě uvedená tvrzení žalobce si vzájemně odporují, nejsou tudíž pro soud věrohodná.
45. K námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí není v souladu s protokolem o kontrole, soud na základě ověření údajů uvedených v předmětném protokolu uvádí, že tyto údaje nejsou nikterak v rozporu se zjištěným skutkovým stavem tak, jak jej shrnul prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí. Nadto soud dodává, že uvedený protokol č. T/201506/1/Ne nebyl výstupem cenové kontroly, na základě jejíhož výsledku bylo zahájeno právě přezkoumávané řízení, nýbrž byl pořízen v rámci státního odborného dozoru v silniční dopravě podle § 34 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě, ve znění pozdějších předpisů, a v posuzovaném řízení byl „pouhým“ listinným důkazem.
46. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje nedůvodnost dílčích námitek prvního žalobního bodu, neboť tyto ve svém souhrnu nijak nevyvrátily závěry správních orgánů vyjádřené v napadených rozhodnutích.
47. *Ke druhému žalobnímu bodu* městský soud zdůrazňuje, že je nutné rozlišovat kontrolu coby specializovanou činnost, v rámci níž se hodnotí soulad dozorované činnosti nebo stavu s právem, tedy dodržování již existujících primárních povinností, a navazující správní řízení, v němž dochází k nápravě kontrolou zjištěných nedostatků. Ve své podstatě se tedy jedná o dvě fáze, a sice o fázi zjišťovací a hodnotící a navazující fázi nápravnou.
48. Právní úprava kontroly jakožto činnosti kontrolních orgánů spočívající ve zjišťování skutečného stavu, jeho hodnocení a porovnávání se stavem žádoucím je zakotvena v kontrolním řádu, který upravuje průběh kontroly a podle kterého kontrolní orgány postupují. Samotná kontrola je pak přesně oddělena od navazujících nápravných řízení

podle jiných právních předpisů okamžikem ukončení kontroly podle § 18 kontrolního řádu. Následná nápravná řízení mají typicky charakter správního řízení, ať již jde o ukládání opatření k nápravě anebo sankcí za zjištěné nedostatky. Taková řízení však již nejsou součástí kontrolního procesu (viz důvodová zpráva ke kontrolnímu řádu, sněmovní tisk č. 575/0, www.psp.cz).

49. Právě přezkoumávané řízení bylo řízením o správním deliktu žalobce, jednalo se tedy o řízení nápravné, nikoliv o kontrolu. Ta tomuto řízení předcházela. Žalobcem namítaný protokol o kontrole je sepsován v rámci prováděné kontroly, jejíž průběh a výsledek zaznamenává, jedná se o její výsledný výstup. Zároveň pak tento kontrolní protokol představuje základ pro navazující nápravné řízení, v tomto řízení však není podkladem jediným. V rámci řízení o nápravě si správní orgán může ve smyslu § 52 správního řádu obstarat i další důkazy pro své rozhodnutí, aby dostal své povinnosti podle § 3 správního řádu a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nelze tudíž v souzené věci považovat za procesní pochybení správních orgánů, když při svém rozhodování nevycházely pouze z kontrolního protokolu vyhotoveného v rámci provedené cenové kontroly žalobce kontrolními orgány, ale provedly i důkazy další, mezi nimi i důkaz výpovědi svědka, kontrolního pracovníka Ing. N. Ze strany správních orgánů tudíž nedošlo k obcházení kontrolního řádu, a to navíc za situace, kdy se tímto předpisem upravujícím kontrolní proces vůbec neřídily, neboť v rámci zahájeného řízení o správním deliktu postupovaly podle správního řádu. Námitky druhého žalobního bod nejsou důvodné.
50. K námitkám *třetího žalobního bodu* soud ze správního spisu ověřil, že dne 29. 9. 2016 v 22:18:47 hodin zástupce žalobce zaslal prvostupňovému orgánu návrh na doplnění dokazování, jehož přílohou byla lékařská zpráva ze dne 27. 9. 2016 k osobě žalobce s tímto zněním: „*Dnes ošetřen pro zdravotní potíže*“. Citovaná lékařská zpráva měla být omluvou žalobce, který se neúčastnil výpovědi svědků konaných dne 27. 9. 2016. Podle soudu z ničeho nevyplývá, že by žalobce předem (a ani následně) nesouhlasil se slyšením svědků v jeho nepřítomnosti. Je proto irelevantní, jak správní orgán předmětnou omluvu posoudil, zda za řádnou či nikoliv. Žalobce nenamítá, že by takovým postupem správního orgánu byl krácen na svých procesních právech, přičemž nelze opomenout, že slyšení svědků se účastnil jeho zástupce, který měl možnost svědkům klást otázky. Zároveň žalobce nebrojí proti postupu prvostupňového orgánu, kdy poté upustil od dalšího předvolání žalobce, neboť měl dostatečné důkazy pro rozhodnutí ve věci. Soud tak dospěl k závěru, že námitka *třetího žalobního bodu* nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvostupňového orgánu. Námitky *třetího žalobního bodu* nejsou důvodné.
51. Námitky *čtvrtého žalobního bodu*, že žalobci byla v souběžně vedeném řízení s totožným meritem věci uložena pokuta 70 000 Kč, neshledal soud důvodnými. Žalobce svá tvrzení o souběžně vedeném řízení nepodpořil žádným relevantním důkazem. Nedoložil soudu žádné rozhodnutí o tom, že mu byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Není úlohou soudu tvrzené důkazy vyhledávat, neboť by se tak stavěl do pozice obhájce té které strany, čímž by zasahoval do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.) a zároveň takovým postupem by porušil dispoziční zásadu ovládající soudní řízení správní. Z obsahu žaloby, v níž žalobce popisuje souběžně vedené řízení, je zřejmé, že námitce nelze vyhovět. Předmětem tohoto řízení vedeného pod sp. zn. S-MHMP 1135020/2015 ODA-TAX, zahájeného na základě výsledku státního dozoru v silniční dopravě uskutečněného podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, zaznamenaného

v protokolu o kontrole ze dne 21. 6. 2015, č. T/201506/1/Ne, mělo být jednání žalobce spočívající v nezaznamenání skutečného průběhu přepravy do taxametru. Naproti tomu v souzené věci bylo rozhodováno o jednání žalobce, kdy jako řidič taxislužby nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu. Nejednalo se tudíž o totožné skutky, přičemž totožnost skutku je podmínkou pro respektování zásady *ne bis in idem* vyjadřující zákaz stíhání či potrestání osoby, proti níž dřívější řízení o témže skutku (činu) trestněprávní povahy meritorně skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005 č. j. A 6/2003-44, či ze dne 18. 4. 2019 č. j. 1 As 26/2019-26). Soud pro úplnost dodává, že skutek je událost ve vnějším světě, která je vyvolána jednáním člověka. Jde o všechny projevy vůle navenek, pokud jsou v příčinné souvislosti s vymezeným následkem, není-li zároveň vyžadováno zavinění. Skutek je tedy vymezen jednáním, jeho následkem a vztahem mezi nimi. Námitky čtvrtého žalobního bodu nejsou důvodné.

52. *V pátém žalobním bodu* namítá žalobce nepřiměřenost uložené sankce. Ani tato námitka žalobce není důvodná. Z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu je zřejmé, že správní orgán přihlédl k relevantním hlediskům, jako je poškození ostatních provozovatelů taxislužby, poškození dobrého jména hlavního města Prahy, typová závažnost deliktního jednání. Správní orgány zohlednily především rozsah poškození cestujících, i skutečnost, že se jednalo o „cizince“. Konstatovaly, že společenská nebezpečnost protiprávního jednání, která spočívá ve skutečnosti, že žalobce nedodržel zákonem chráněný zájem společnosti na řádném výkonu podnikatelské činnosti, je vysoká, neboť protiprávní jednání se dotýká nejzákladnější principů podnikání (účtování cen zákazníkům, řádné odvody daní). V daném případě byla výše uložené pokuty přiléhavě zdůvodněna, pokuta byla uložena za správní delikt s velkou závažností, tj. předražení jízdného o 420 %, stanovena ve výši 8 % horní hranice zákonné sazby, přičemž z dostupných zdrojů byl hodnocen i případný likvidační následek pokuty, který nebyl shledán. Soud se s takovým odůvodněním ztotožňuje. Výše, v níž byla pokuta uložena, nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Uložená pokuta ve výši 80 000 Kč podle soudu nemůže být nijak likvidační, neboť není natolik vysoká, aby žalobce mohla výrazněji ovlivnit, zvláště za situace, kdy žalobce má možnost žádat o úhradu formou splátek. Odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání. Smyslem posuzování ekonomické situace je, aby uložený trest neznamenal fakticky likvidaci účastníka řízení. Toto posuzování však rozhodně neznamená, že jakýkoli nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je správním „trestem“ a jedním z jejích aspektů je mimo jiné ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, čímž mohou získávat na úkor ostatních subjektů na trhu konkurenční výhodu, aby tuto ekonomickou výhodnost jejich jednání nemělo.
53. Součástí žaloby učinil žalobce též návrh na upuštění od uložené pokuty či na její snížení. O upuštění od pokuty nebo její snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Správní orgány obou stupňů výši pokuty náležitě zdůvodnily a se závěry, k nimž v tomto směru dospěly, se soud ztotožňuje. Vzhledem k okolnostem daného případu a též s přihlédnutím k maximální výši sankce, kterou je možné za tento typ správního deliktu podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách pachateli uložit (až 1 000 000 Kč), nelze uloženou pokutu ve výši 80 000 Kč považovat za

nepriměřenou, resp. za zjevně nepřiměřenou. Návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu proto nebylo vyhověno.

54. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
56. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) s novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy účinné přede dnem 1. 7. 2017 a právní úpravy tohoto ustanovení změněné článkem X zákona č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu